

פג:

עין משפט
נר מצוה

שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ מֵחֶמֶת פָּסַח אֶת מִצּוֹת שְׂאִימָה. פִּי בִקְוֹרֶט
(מִצְחָם דָּף ט.) מִיָּגִית אֲרֻבָּה עֶשֶׂר וּכְן בִּקְוֹרֶט כֹּל
הַפְּסוּלִין (שֶׁס דָּף לו.) גְּבִי תוֹדָה שְׁנֵיכֶת לַיּוֹם וְלֵילָה קֹאמְרִין מִנִּין
לְרֹבֹת שְׁלֵמִי נִזְיֹר וְשְׁלֵמִי פֶסַח תִּלְמֹד לִזְמַר שְׁלֵמִי וְפִי בִקְוֹרֶט שְׁלֵמִי

פסח חגיגת ארבעה עשר וקשה
 ובפסחים פרק אלו דברים (דף ע"א):
 דעשר מקרא בידאי לחגיגת ארבעה
 עשר נאכלת ל' ימים וילולא א' וילולא
 דביתא בפסחה וירקא (י) ובצ"ט (ט) חודת
 ניסן שלמיו (מרכי חגיגת י"ד לשני
 ימים וילולא אחד) (י) ושלמים הבאין
 ממזבחם פסח ליום וילולא וגזרה דודאי
 שלמי פסח לכל הפסולין היינו מותר
 בפסח י' והוא חזקת חזקת הכהנים

וַיִּפְסְחוּ בַּפֶּה הָאֵשֶׁה (דף פט.)
 וְגַם חֲמֵשֶׁה ⁽⁶⁾ שֶׁנִּתְעַרְבוּ סָפְחִים
 וְקִדְמָרְמִין וְיִימִי מוֹתֵר הַפֶּסַח לֹאכֵל
 אִם וְלֵילָה וּבִפְסִיךְ דְּרֹאשׁ הַשֶּׁנֶּה (דף
 ק"ט) לְמוֹתֵר הַפֶּסַח שְׁלֵמִי הַפֶּסַח
 דְּחֲשִׁיב פֶּסַח גַּם כִּל תֹּאכֵר וּפְרִיץ
 פֶּסַח וְיִמְנֹה קִינֵעַל לֵיה כִּי וְמִשִּׁי
 מִזֵּא פֶסַח שְׁלֵמִי פֶסַח (שְׁלֵמִי פֶסַח)
 כִּי תִמְנֶה הוֹאֵלִי וּמַחֲמַת פֶּסַח קָטָנוּ
 שֶׁר וְעַל כִּרְחִין לֹאֹ הֵייוּ חֲגִיגַת
 אֲרֻצָּה עֶשֶׂר דְּכִין דְּקָמִי פֶסַח לֹא
 בִּפְרִיץ מוֹתֵר הַפֶּסַח דְּמִיקְרִי פֶסַח
 מִשִּׁי דֵּהֵייו פֶּסַח מִמֵּשׁ וּמוֹקִי לֹא
 חֲגִיגַת אֲרֻצָּה עֶשֶׂר וְיִמְנֹה שְׁלֵמִים
 הַבִּזְאֵן מַחֲמַת פֶּסַח דְּשִׁמְעִין עַל כִּרְחִין
 לֹאֹ הֵייו מוֹתֵר הַפֶּסַח דְּכִכֵּר חֲנֹה
 לֵיה וּבִפְסִיךְ מִי שְׁהִיֵּה טוֹמֵא (פֶּסַחִים דף
 קס"ב) כִּי בִּזְוֹעֵתֵי הַמִּיתָּה מוֹתֵר פֶּסַח
 עֲזוּמֹה וְאִשִּׁי כְּדִרְשִׁין הֵייו הוֹא פֶּסַח
 אֵין מַחֲמַתוֹ קִרְיָה הֵא מוֹכֵחַ הֵס
 דְּכִל הֵיכַל דְּפֶסַח קִרֵּב גַּם מַחֲמוּרֵי
 וְיִמְנֹה

זב א מ"י פ"ה מלכ'
 פסול' הוועקענען דאס ט
 ויפד' מלכ' קרנען פסח הלכה
 ז:
 זג ב מ"י פ"ה מלכ' משה"ק
 הלכה יח:
 ג מ"י פ"ה מלכ' קרנען
 פסח ז:
 ד מ"י פ"ה מלכ' ליסור
 מונח הל' טו:
 ה מ"י פ"ה מלכ' מלכות ממדין
 ומופסען הל"ה:
 ו מ"י פ"ה טס ומופסען
 פ"ה ט:
 ז מ"י פ"ה מלכ' ליסור
 מונח הל' ט:
 ח מ"י פ"ה מלכ' ממדין
 ומופסען הל' ט:

תורה אור השלם

- [illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

התודה היתה באה פרק שמיני מנחות

מאי עבדי ליה מבכי ליה לכדרב נחמן
 (ד) דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח ^א "מני
 למותר הפסח שקרב שלמים שנאמר 'וזבח
 פסח לה' אלהיך צאן ובקר והלא אין פסח בא
 אלא מן הכבשים ומן העזים אלא מותר הפסח
 יהא לדבר הבא מן הצאן ומן הבקר והא
 מהכא נפקא מדאבוה דשמואל נפקא דרבי
 (ה) ^א אם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים ואמר
 אבוה דשמואל דבר הבא מן הצאן יהא לזבח
 שלמים ואכתי מהכא נפקא מהתם נפקא
 והתניא ^ב כבש לזבות את הפסח לאליה
 כשהוא אומר אם כבש להביא פסח שעברה
 שנתו ^ג ושלמים הבאים מחמת פסח לכל
 מצות שלמים ^ד שיטענו סמיכה ונסכים ותנופת
 חיה ושוק כשהוא אומר ואם עז הפסח הענין
 לידם על העז שאינו טעונה אליה תלחא
 קראי תבי ^ה חד לעברה ומנו ועברה שנתו
 וחד לעברה ומנו ולא עברה שנתו וחד ללא
 עברה ומנו ולא עברה שנתו וצריכי דאי
 אשמעינן עברה ומנו ועברה שנתו משום
 דאידיה ליה לגמרי אבל עברה ומנו ולא
 עברה שנתו דחוי לפסח שני אימא לא ואי
 אשמעינן עברה ומנו ולא עברה שנתו
 דאידיה ליה מפסח ראשון אבל לא עברה
 ומנו ולא עברה שנתו דאפילו לפסח ראשון
 נמי חזי אימא לא צריכא:

הדרך עלך התודה היתה באה

בל¹⁷ קרבנות הציבור והיחיד באין מן הארץ
ומחצתה לארץ מן החדש ומן הישן¹⁸ יחזק
מן העומר וישתי הלחם שאינן באין אלא מן
החדש ומן הארץ וכולן אינן באין אלא מן
המובחר ואיזהו מובחר שלהם (ב) (ג) (ד) מבכרים
וזוהא אלפא לסלת שנייה להן עפוריים
בבקעה כל הארצות היו כשרות אלא מכאן
ומכאן: גמ' מחנ' דלא כי האי תנא
דתיא¹⁹ עומר הבא מן הישן כשר שתי
הלחם הבאות מן הישן כשרות אלא שחיסר
מצוה עומר דכתיב יתקריב אח מנחת בכורך
ואפילו מן העלייה שתי הלחם דכתיב
ממושבותיכם תביאו ואלא מן חצצה לארץ
ממושבותיכם ואפ' ימן העלייה הא אפיקתיה
אמר קרא תביאו ואפ' מן העלייה והאי מיבעי
לית "שכל שאתה מביא ממוקם אחרי הרי
הוא כזה א"כ ליכתוב קרא תביאו תביאו
ש"מ תרתי והכתיב ראשית למצוה הכתיב
חדשה האי מיבעי ל' לכדתניא רבי נתן ור'
(ג) עקיבא אמרו שתי הלחם הבאות מן הישן
כשרות ומה אני מקיים חדשה שתהא חדשה
לכל המנחות ע"כ לא פליגי אלא בחדש
אבל

ימים (ב' יג) וילכוד אביה
דאין באין לאו למחילה
הביא כשר: וזה כתיב
למנוח כדמשי גבי ראשית:
שומר

כדמכּי (2) והקריב זמנח השלמים
כגון סמיחה וגמרים לא מניחין
פסוקא אומר אם ככפ. אם זה
דכן שנה בעין והרי זה הנשחט
שלמים וקציען סמיחה וגמרים:
היון שחם היתה סמיחה הפסק
על השוכע בתם: פסוקים כפ' אלו
הביא עו שלמים אין אליהם חסד
ופסק: וחד ללא עברה וזנו ולא
שחם: ויהיו ודחא ודחא דלפני
דזמנח דלמחר: פסק שחא ימות

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

גמ' דכתיב ואם:
(ב) כשישנה מונח שלם
בכס ודינארא אלפא כליל
גמ' דרש"י: (ג) דרש"י דרש
ק' אחר וכו' יהא מתיר
ק' שלמים כליל ודמיט חנן
ק' דמחוק: (ד) דרש"י כשהוא
ולא כתיב לעיל גבי ואם
הצאן בו' הפסיק הענין:
(ה) דרש"י תן עליהם מחסין
בעליהם ואפילו ישנים
הפס':

גליון הש"ס

ש"י ד"ה כל הארצו' וכו'
בר הודוה' וכ"כ דש"י
הדרן דף יא ע"כ ד"ה
ג"ס וע"ן נדרים דף כב
וכ' כר"ן ד"ה השתח' לא
שג"ר יענא:

מוסף רש"י

הזכר במסוף המסכות

רבינו גרשום

ין למותר הפסח. שאם
 ירש פסח ואבר והפריש
 תחתיו ואח"כ מצא
 אשון זה הוא כותר ומגין
 לקרב שלמים: לרוב הבא
 צאן ומן הבקר. היינו
 שלמים דבר הבא מן הצאן.
 ופסח בשב לרבות את
 שלם. דבר מן החכשיות
 ודני שבן חטב
 ושלמים הבאים
 מן הצאן. היינו מותר
 לימור העז על העז
 ופסח. היינו מותר
 לימור העז על העז
 ופסח. היינו מותר
 לימור העז על העז

זוהי קרב שלמים: אנו
במה זמן, וזמן שתי

א עיברה שנתו דחוי
וסת שני ב"ד אייר אימא
ויהא קרב שלמים: אבל
העברה לא זמנו ולא
נחה. כגון דאכא וז
פריש אחר תחתיו ושחטו
ומצאו הראשון ועיריף לא
זכר זמנו ואשקן נתיח:
וכי לסתא דאשקן נתיח:
תספדש לא עיברה זמנו
א שנתו דחוי בעלים
דב שחיטתו דאפ' לסת
שון חזי אימא לא יקרב
שלמים קמיל:

וְעַל פִּי הַעֲלִייתוֹ. מִיִּשְׁרָאֵל
 יִשְׁרָאֵל מִשְׁתַּלֵּחַ:
 אֲנִי הִבִּיאוֹ מִבְּנֵי יִשְׁרָאֵל
 אֲמַרְתִּי בְּמִקְרָאָן לְדַלִּיל
 לֵב הָאֵל שֶׁחָתָם מִבְּאֵי
 קִוְּסִים אֲחֵרִי כֹה: שֶׁחָתָם
 יִשְׁרָאֵל בְּכָל שִׁקְרָאָם
 לֵב קֹדֶם לִּי וְלִי מִנְחֹת
 בִּיבָא מִן הָהָרִשׁ שֶׁעַד
 אֵלֶּם אִפִּילוֹ מִן הִישֵׁן: עַד
 כֹּל אֲשֶׁר תִּגְדֹּל וְתִרְחֹתֶיךָ
 נֶאֱדָרְבִּיתָ אֶלֶּם אֲחֵדֶשׁ:
 וְאֵךְ דִּפְסַח בְּזִמְתָּ פִּסּוֹל לִפְנֵי
 מִשְׁתַּלֵּחַ מִיִּשְׁרָאֵל דְּעָלִי רִבְכָּה
 עַל כִּיֹּן שֶׁכָּבֹד לִי הָאֵל
 מִשְׁתַּלֵּחַ בְּחֵרֵי כִּתְחֹת
 לִפְנֵי יִשְׁרָאֵל וְעַד שֶׁכִּתְחֹת
 לִפְנֵי יִשְׁרָאֵל

וְיָקֻץ לָיוּ מִסֶּכֶם וְרַי אֲלֵינוּ הָיוּ וְלֹא רִיבִים
 וְלֹא מִסְכָּח וְיִמְחַדּוּ (שְׁמִלִּים) וְיִרְעוּ
 וְיִלְבֹּד וְיִפְסְרוּ אֶת־מִסְכָּח וְאֶחָדִי מִתְּנָא
 וְיִקְרַב שְׁמִלִים: לְדַבֵּר כֵּהֵן מִן בָּלָן וּמִן
 בָּלָן וְלִנְדֹב לְנֹכַח שְׁמִלִים: לֹא הָיוּ לְדָר
 מִתְּרַבֵּחַ מִשּׁוּם הָרִיב כִּי־כִי־יִקְרַב (יִקְרַב) לֵאמֹר
 אִם וְכֹחַ שְׁמִלִים קִרְנֵנוּ: וְאִמֵּר אֲבוֹה
 דְּשִׁמְשׁוֹל אִם דְּרִיב כֵּהֵן מִן בָּלָן: דְּהִינִי
 פֶּסַח: כִּכֵּר לְרֵוֹחַ פֶּסַח אֲנִי־לֵאמֹר: דְּמִשְׁמַע
 דְּמִשְׁמַע שִׁיבִיה שֶׁלֹּא שִׁיבִיה עִמּוֹ הָאֵלִיָּה
 הַיִּזְרִיךְ הַמְּכוּז וְלִרְעוּתוֹ דְּלֵילֵי שֶׁלֹּא
 אִי־שִׁיבִיה עִמָּךְ מִכּוּז שֶׁרֵי אִם כִּיבֹר
 כִּכֵּר דֵּם (וְאִמֵּר) וְיִפְסֵד דֵּם (יִפְסֵד) דְּמֵוֹ לֹא נִמְשַׁר
 אֲלֵה דֵּם (יִפְסֵד) לֵאמֹר אֲנִי־לֵאמֹר חֲלַלִים (יִפְסֵד)
 לֵאמֹר כִּיבֹר וְיִפְסֵד אֲנִי־לֵאמֹר שְׁמִלִים עִמָּךְ דְּמִשְׁמַע
 וְאִמֵּרְיִין אֲבָל אֵלִיָּה אִלְטֵרְיִין קִרְא אֲחֵרִיָּה
 כִּכֵּר לְרֵוֹחַ מִשּׁוּם דְּמִשְׁמַע נִבְיִין שֶׁלֹּא
 שֶׁלֹּא דְּלֵילֵי הָיוּ קִרְיָל אֵלֵיָּה לֹא הָיוּ הָאֵסֶס
 שֶׁלֹּא וְלִכְרִי אִלְטֵרְיִין הָאִי קִרְא לְרֵוֹתוֹ דְּנִבִּי
 כִּכֵּר כִּי־יִפְסֵד (יִפְסֵד) אֵלִיָּה: וְשְׁמִלִים כִּכֵּרֵי חֲתָמָה
 כִּי־חֲתָמָה יִרְעוּ מִסֶּכֶם: מִסְכָּח אֲזִי־יִפְסֵד
 וְאִם עוֹיִל: וְלֹא כִי־יִפְסֵד (יִפְסֵד) אִם הַפְּסִיק הַעֲיִין
 מִתְּנַע מִשְׁמִלִים לִי־מֵד עַל הָעוֹלָה שֶׁלֹּא כִּי־יִפְסֵד
 אִם הָעוֹלָה שְׁמִלִים עִשְׂתִּים אֵלִיָּה: וְלִי־יִפְסֵד:
 שֶׁלֹּא קִרְא לְמִלְיָךְ דְּמִוֹת פֶּסַח הָיוּ שְׁמִלִים:
 וְלִנְדֹבִים וְלִנְדֹבִים: וְאִמֵּר (יִפְסֵד) אִם עֲבָרֵם מִיָּד
 וְלֹא שְׁמִלִים: לֵאמֹר כִּי־יִפְסֵד קִרְדֵּם חֲתָמָה
 וְיִפְסְרוּ אֶת־מִסְכָּח תְּחַתִּי וְנִמְשַׁח דֹּאֵם רֵבִי
 וְשִׁמְשׁוֹל קִרְדֵּם חֲתָמָה קִרְדֵּם שְׁמִלִים וְאִמֵּר
 דְּעִי־יִפְסֵד לֵאמֹר: דְּמִוִּי נִפְסַח עִי־יִפְסֵד
 דְּבִרְכָּתָה עֲשֵׂר דְּבִרְכָּתָה: אִי־יִפְסֵד לֵאמֹר: יִפְסֵד
 קִרְדֵּם: דְּהִי־יִפְסֵד לִפְסֵחַ רִאשׁוֹן גַּמִּי חֲתָמָה
 אִי־יִפְסֵד: וְאִמֵּר שְׁמִלִים אֲנִי־לֵאמֹר:

קידון עלך התודה חיתה באה

ב הקרבנות. היינו מנחות: אולם
לפניהם. כשנספחם היו ראש לכל
האבות: כי סוף של אלו שני מקומות
מנחתם וסוף ראש לכל הפסולות. ענין
אחר אולם אף היינו אחד כי
של שני מקומות ומידות לכן סמלמן מנחת
עיקר מכל הפסולות כי שפתי: על
הארטום. שפתי: שפתי: כגון יהודה "ועבר
הידן והגלל שפתי: אלא מכלן "ויו
מביאין. משום דמלא להוון מן הפסולות:
גמ' מן הפסולים מחסין (ס) ואפילו
(ח) ימים פסולים: ואלא אפסוסים.
מחשבותיהם ואלא מנחות להן ויהי דרש
לוי (א) ואפי' מן הפסולים. שפתי מניח
מדין. דאפילו מן הפסולים ואלא לכל
ליות פסולות מניח ופי' דלאמרינן שפתיקין
דלעיל (א) מביא ריבוא ואלא לגמרי
דלא נבי' לנפשות: והפסוי' ראשית. דמנחת
מן הדש ואלא מן היקין: שפתי הדש לכל
הפסולות. כגומ' שפתי: מן הלחם קודם
שפתי: שום מנחה מן הדש אלא שפי' הלחם
שפתי: מלוא אפי' מן היקין: דכל אפי'
לוי. ענין דמנחת ואלא דרשין: כל דתשע:

דעם"י בת"י

[illegible]

הסלמות כאלהם ו' שהם אלק בלשון יונו:
 ויבין: ג' סקרים. משמע מ"מ: ופס' מן
 נטוואה בדררשען לעיל בפרק ר' ישמעאל (ל. 33).
 יען ליה גפ' התורה (לשון מו"ק): וסבבי
 עין קרא דבאין שאור דכתיב (ל' ממן) אשתה
 מתי: שפסא דחשש לכל תפומות. שאפ'
 אפסא דחשש לכל תפומות. שאפ' (ל' ממן) אשתה

ד התורה

לם. סולת שלהן ראשון ומזבח ל
ישראל כשרות היו אלא מכאן היו
מפיק ליה תקריב ואפי' בשבת תקריבו ו
שרון לחלה להביא לחמי חודה עד
תקריבו אחס לה' ובשמי הלחם מש
שם. מנחה חדשה לה' ובשמי ה
ה' מן הדגה ודג ישי

הענין. שאין לנו דין האמור למעלה: לימד על העו שאיננו עוונות אליהם. שאם
עוונות אליהם: תלמוד קראי. למישר הפסח שיקריב שלמים: לעברה ומנו. שער
תקום לדודימי ליה. תפסח לגמור תפסח הכי קריב שלמים: אימא לא. יקריב של
שחטו הודם לתפסח יפסל הת"ל. ומהבא נפחא לו נכ

[illegible]